

Као што сам пре две недеље и најавио, чим је прошао напредњачки митинг, и просветарски штрајк је ушао у „законске оквире“ и сада више скоро никога не занима. Пара нема и биће их још мање – што, опет, не значи да се оно што има не би могло мало боље расподелити. У међувремену се повела жуптра дебата унутар владајуће коалиције поводом реконструкције владе, коју је Млађан Динкић свесно и додатно закувао изјавама о томе да премијер Мирко Цветковић (замислите!?) „нема ауторитет“ и да – ма, ко би рекао или посумњао на тако нешто – „председник Тадић одлучује о свему“. При чему је, разуме се, много мање интересантан био сам садржај, колико тренутак овог закаснелог Динкићевог открочења, након којег, то је потпуно јасно, или премијер или потпредседник владе неће моћи остати на свом месту. (Управо је објављено да је Цветковић покренуо поступак за разрешење Динкића, но, није искључено да ће бити још неких обрта у овој српској политичкој сапуници.)

Било како било, режимски политички брод је избушен већ поодавно. Обећања о бољем животу су се изјаловила, у мантру „и Косово и ЕУ“ више не верују чак ни они који су је својевремено лансирани, у владајућој коалицији је све видљивија нервоза и замор материјала, а и стране дипломате и домаћи политички шибицари ужурбано се селе у напредњачки табор, односно, на онај део политичког терена где очекују да ће се зауставити куглица српског политичког рулета. И то је било за очекивати. Али се ипак не би смело подлећи својеврсној уцени и манипулацији коју нам заједнички монтирају актуелни љути противници, то јест, страни фактор, део власти и они који нуде „промене“ и врућу антирежимску реторику, а да при томе као ђаво од крста беже од свих озбиљних политичких тема и ставова.

Да не би било неспоразума – не мислим ја да је то „све глума“ и фолирање. Не мислим да је већ „све договорено“ и да се само чекају избори да би „велика коалиција“ између ДС и СНС била објављена. Не. Али верујем, тачније, сигуран сам да многи у Бриселу прижељкују управо такву владу у Београду и да би у њој видели коначни гарант стабилности и „неповратности демократских промена“ у Србији. Ја верујем да на личном плану између представника власти и СНС-а заиста има много ривалитета и нетрпељивости – мада у неким стварима, очигледно, има и доста сарадње и разумевања. Али то је заиста мање битно у односу на чињеницу да између њихових

позиција више нема никакве стварне разлике када су у питању кључна политичка и државна питања. Да ли је ЕУ заиста једина алтернатива? Да ли подржавате изручење Ратка Младића? Да ли бисте мењали статус Војводине? Шта сте спремни да учините по питању косовске сецесије? Да ли бисте под одређеним околностима пристали на независност Косова? Зашто пристајете на диктат страних амбасада и бриселске бирократије? Поводом тих и већине осталих питања СНС или ћути, или говори исто што и власт.

Неко ће рећи да је то у реду и да је баш добро што, ето, коначно постоји консензус по кључним државним питањима. Али невоља је што је тај консензус лажан, што је диригован и што је то само консензус унутар владајуће компрадорске политичке елите, без обзира на то да ли се она тренутно налази у власти или у опозицији. А друштво је по свим тим питањима или подељено, или – као што показују дословно сва релевантна истраживања – убедљива већина мисли директно супротно од онога што чини и говори српска политичка класа. Не би се одрекли Косова због ЕУ, мрзе САД, фаворизују Русију, противе се изручењу Младића, противе приватизацији и страховито опиру одржавању геј параде. И шта ћемо сад?

Не значи, наравно, да је већина увек у праву. Али проблем је што се о тим правим и контроверзним политичким темама у српској јавности више скоро и не расправља, него присуствујемо карактеристичном подухвату „деполитизације“ где се сав политички живот тенденциозно покушава свести на причу о корупцији и кадровска питања.

Једно је питање да ли је Николићево и Вучићево дистанцирање од Шешеља био психолошки нужан и разумљив потез. Друго је питање да ли је, након свега, тај чин био моралан. Али треће – и најважније – јесте сумња да су напредњаци са радикалском водом одбацили и највећи део онога што су до јуче говорили и у шта су веровали. Али медији их због тога, разуме се, не прозивају, него се, евентуално, баве само ефемерним критикама.

Немамо права да ћутимо о маскаради којој управо присуствујемо. А ћути се масовно, било из страха да се не буде оптужен за помоћ „другој страни“, било због наде да би се од могло нешто окористити. СНС је политика без политике, пројект какав је већ искушан у многим транзицијским земљама након слома социјализма. Након што се „демократске снаге“ истроше, заморе и разочарају, након што се обави највећи део приватизација и развуче већина друштвеног богатства, на власт се припуштају „конзервативци“, односно „реформисани“ представници старог режима, који су у међувремену постали „прихватљиви“, што ће рећи, припитомљени и обезубљени. А истовремено се све чини да

Промена без промене

Пише: Ђорђе Вукадиновић
понедељак, 14 фебруар 2011 22:11

се онемогући формирање реалне политичке алтернативе, па чак и потисне и свест о потреби и могућности тако нечега. Да ли вам звучи познато?

Уосталом, шта хоћете? Некада смо живели у диктатури и једнопартијском систему, а сада имамо „црвене“ и „плаве“, „леве“ и „десне“, „власт“ и „опозицију“, оне који се залажу за „промену“ и оне који су за „статус кво“... Па ви сад, драги моји, бирајте до миле воље.